

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Α'

23 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1924

ΑΡΙΘ. 39

ΓΡΑΜΜΑ

ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
'Αριθ. Πρωτ. 104

Μακαριώτατε, ...

Ἐξ ὀνόματος τῆς Μητρὸς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἄσμενοι ἤκομεν εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπὸ ἡμερομηνίαν ια' λήγοντος μηνὸς τηλεγραφήματος τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπευλογῆσαι τὴν διὰ τούτου ἀναγγελθεῖσαν ἡμῖν σύστασιν τῆς νέας κανονικῆς ἀνωτάτης ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως ἐν τῇ πεφιλημένῃ ἀδελφῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος.

Οὐδαμῶς παραγνωρίζοντες τοὺς σπουδαίους πάντως λόγους τοῦ ὑπερτάτου τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας συμφέροντος, οἵτινες ὑπηγόρευσαν τὴν ἀπόφασιν περὶ καταργήσεως τοῦ ἄχρι τοῦδε κατὰ τὸν Συνοδικὸν Τόμον ἰσχύοντος συστήματος καὶ τὴν ἀνάληψιν τῆς ἀνωτάτης διοικήσεως ὑπὸ τῆς Συνόδου συμπάσης τῆς Ἱεραρχίας, ἔχομεν τὴν πεποίθησιν, ὅτι καὶ ὑπὸ τὸ νέον τῆς διοικήσεως σύστημα, τὸ μᾶλλον ἄλλως τε πρὸς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὴν ἀρχαίαν τῆς Ἐκκλησίας τάξιν σύμφωνον, ἢ πεφιλημένῃ ἀδελφῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος ἀπαρασάλευτον μὲν μέλλει τηρεῖν ἀείποτε τὸν ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ ἐνότητι καὶ τῇ ἀγάπῃ πρὸς τὸ ὄλον τῆς Ἐκκλησίας σῶμα δεσμὸν, γενναίαν δὲ καὶ μεζονα μάλιστα ἢ κατὰ τὸ πρότερον, διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν καιρῶν εἰσαχθὲν καὶ εὐλογηθὲν σύστημα τῆς διαρκοῦς καὶ ἀντιπροσωπευτικῆς Συνόδου, ἔξει τὴν ἐν Κυρίῳ ἐν πᾶσιν ἐπάνθησιν καὶ καρποφορίαν καὶ προκοπὴν.

Μετὰ τῆς εὐχῆς δὲ ὑπὲρ τῆς τοιαύτης ἀσφαλούς καὶ θαψιλοῦς ἀείποτε ἐπανθήσεως καὶ προκοπῆς ἐγκάρδιον ἀπευθύνοντες ἀσπασμὸν ἀγάπης τῇ Ὑμετέρᾳ περισπουδάστῳ Μακαριότητι καὶ πάσῃ τῇ σεβασμίᾳ χορεία τῶν Ἱερωτάτων Ἱε-

ραρχῶν καὶ εὐχαριστοῦντες καὶ ἐπὶ ταῖς ἐπαναλαμβανομέναις πρόφροσιν ἀδελφικαῖς ἐπὶ τῇ ἀναλήψει ὑπ' ἡμῶν τῆς προεδρίας τοῦ Ἁγιωτάτου Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου εὐχαῖς, πολῦτιμον ἡμῖν ἀποτελοῦσαις ἐνίσχυσιν, ἐπικαλούμεθα ἐπὶ πάντας τὴν χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν τὴν παρὰ Θεοῦ καὶ διατελούμεν μετ' ἀγάπης πολλῆς.

αὐθὸς Ἰα οὐαρίου κδ'

Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος ἀγαπητὸς
ἐν Χριστῷ ἀδελφός καὶ ὁσως πρῶτος
† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Αἱ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΥ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΡΟΥΜΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(Μετάφρασις
ἐκ τοῦ Ρουμανικοῦ)

ΑΠΟΦΑΣΙΣ

τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας
τοῦ Ρουμανικοῦ Βασιλείου ἐν σχέσει πρὸς
τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας συνεληθῶσα εἰς τακτικὴν σύνοδον τοῦ φθινοπώρου κατὰ τὴν συνεδριάσιν τῆς 31ης Ὀκτωβρίου (13 Νοεμβρίου 1923), λαβοῦσα ὑπ' ἔφιν τὸ ὑπ' ἀριθ. 3126/923 ἀνακοινωθὲν τοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως, σχετιζόμενον πρὸς τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, διὰ τὸν καθιερωμένον ἐνός ἐνωτικοῦ ἡμερολογίου δι' ὄλον τὸν κόσμον, συστάσει τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῇ ἐγκρίσει τῆς Α. Σεβ. τοῦ Ἐπισκόπου Βερβολομαίου καὶ κατόπιν μικρῶν συζητήσεων, ἐν ὁμοφωνίᾳ καὶ ἐν πνεύματι ἀπεφῆγαι τὴν ὡς ἑξῆς:

Ἀπόφασιν:

Β'.

Εἰς τὴν διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου, ἥτις ἐγένετο κατὰ τὰ προηγούμενα ὑπὸ τὸ στοιχεῖον — Α —, ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ὠρμήθη ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας τῶν εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Νικαίας συνεληθόντων Ἁγίων Πατέρων, ἵνα αἱ χριστιανικαὶ ἑορταὶ ἐορτάζωνται τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ὑπ' ὀλοκλήρου

του χριστιανικού κόσμου, πράγμα τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἀποφάσεώς μας ἐπραγματοποιήθη ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Μένει τώρα ὅπως μία ἐξουσία μὲ παγκόσμιον χαρακτήρα συστήσῃ ἐν ἡμερολόγιον ἐνωτικὸν διὰ τὸν κόσμον ἅπαντα. Ἐνεκα τούτων ἡ Ἱερὰ Σύνοδος λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὸ ὑπ' ἀριθ. 3126/923, ἀνακοινωθέν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως, ἀναφορικῶς πρὸς τὰ μέλλοντα νὰ γίνουσι διαδηματὰ διὰ τὴν σύγκλησιν μᾶς παγκοσμίου Συνελεύσεως ὑπὸ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀναθεωρήσεως ὁλοκληροῦ τῆς συνθέσεως τοῦ ἰσχύοντος ἡμερολογίου καὶ τοῦ καθ' ἑαυτοῦ ἐνὸς ἡμερολογίου μοναδικοῦ καὶ καθολικοῦ δι' ἅπαντα τὸν χριστιανικὸν κόσμον. Ἐχούσα ὑπ' ὄψιν τὴν παγκόσμιον ταύτην Συνέλευσιν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας συγκατατίθεται :

I

1) Ὅπως τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον μετὰ προηγουμένην συνεννόησιν μετὰ τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν παρεκάλεσεν τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν ἵνα εἰσηγηθῇ τὴν σύνταξιν εἰς καθολικὸν ἡμερολόγιον, διὰ μιᾶς παγκοσμίου Συνελεύσεως, εἰς ἣν νὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Οἱ Ρωμοῦνοι ἀντιπρόσωποι εἰς τὴν ἐν Κων/πόλει Σύνοδον παρουσίασαν ἐν τοιοῦτον σχέδιον.

2) Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θὰ δεχθῇ ἐν τοιοῦτον ἡμερολόγιον, ἐφ' ὅσον θὰ γίνῃ δεκτὸν καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων χριστιανικῶν τοῦ κόσμου Ἐκκλησιῶν.

3) Ἄν ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν δὲν θεωρήσῃ ἑαυτὴν ἀρμοδίαν νὰ εἰσηγηθῇ ἐν τοιοῦτον ἔργον, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εἶναι ἐλεύθερον ν' ἀπευθυνθῇ ἀλλαγῶν, ὅπου νομίσῃ ὀρθόν.

II

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία προτιμᾷ ἐν ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον θὰ διετέρηι τὴν συνέχειαν τῶν ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος.

III

Ἐφ' ὅσον ἐπέλθῃ μία κοινὴ συνεννόησις μετὰ τῶν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ κόσμου, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἐτοίμη νὰ κηρυχθῇ ὑπὲρ τοῦ ὀρισμοῦ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα εἰς μίαν ἡμέραν Κυριακῆς ἀμετάβλητον. Ἐκφράζει δὲ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ὅπως ἡ ἀμετάβλητος αὕτη Κυριακὴ ἀνταποκρίνηται πραγματικῶς πρὸς τὴν Κυριακὴν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ὀριζομένης κατὰ τρόπον ἀναμφίβητον δι' ἐπιστημονικῆς μεθόδου.

Πρόεδρος Μητροπολίτης Περιματός

(ὄπογε.) ΜΥΡΩΝ

Διευθυντής

FR. TSINCEDREA

F. T. SIMEDREA

Ἀπόφασμα ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1923 συνεδριάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

(Μεταφρασις ἐκ τοῦ Ρουμανικοῦ)

Ἀποφασίς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Ρουμανικοῦ Βασιλείου Ἐκκλησίας ἀναφορικῶς πρὸς τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, συνελοῦσα εἰς τακτικὴν σύνοδον τοῦ φθινοπώρου, κατὰ τὴν ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου (31 Νοεμβρίου) 1923 συνεδριάσιν τῆς, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 3124/923 ἀνακοινωθέν τοῦ Πατριαρχείου ἀναφορικῶς μετὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, συμφώνως μετὰ τὰς προτάσεις τῆς συνελεύσεως συνελεύσεως ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον 1923, μετὰ πρότασιν τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς, κατ' εἰσηγήσιν τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Βαρβολομαίου, καὶ κατόπιν μακρῶν συζητήσεων ἐν ὁμοφωνίᾳ καὶ ἐν πνεύματι κοινῷ, οὐκ ἐπέβλεψεν ὡς ἑξῆς :

Συμπέρασμα

I

Γνωστοῦ ὄντος ὅτι μετὰ τοῦ ἀστρονομικοῦ ἔτους καὶ τοῦ πολιτικοῦ ἡμερολογιακοῦ ὑπάρχει διαφορά, ἥτις κατὰ τὴν διάρρυσιν τῶν αἰώνων κατέστη αἰσθητή, προξενούσα τόσο εἰς τὸν θερησκευτικὸν καὶ κοινωνικὸν βίον ὅσον καὶ εἰς τὸν οἰκονομικὸν τοῦ Κράτους καὶ τοῦ λαοῦ μεγάλας διαταραχάς, ἠθικὰς δὲ καὶ ὑλικὰς ζημίας, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος πιστοποιεῖ τὴν ἀνάγκην τῆς διορθώσεως τοῦ ἐν χρήσει σήμερα παρὰ τῆ Ὁρθοδόξῃ Χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, καὶ ἀποφασίζει ὅπως γίνῃ ἡ διόρθωσις αὕτη ὑπὸ ἑνα ἴδιον τύπον.

II

Διαπιστωθέντος ὅτι ἡ καθορισθεῖσα ὑπὸ τῆς πρώτης ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἡμερομηνία τῆς ἰσημερίας τῆς ἀνοίξεως, τὴν ἡμέραν τῆς 21ης Μαρτίου, κατόπιν τῆς διαφορᾶς μετὰ τῆς διάρκειας τοῦ ἡλιακοῦ καὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους, καθυστέρησε μέχρι τῆς 8 Μαρτίου, δεικνύουσα μίαν βραδύτητα 13 ἡμερῶν, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀποφασίζει τὴν διόρθωσιν τοῦ λάθους τούτου, εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ παρελθόν, διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν ἡμερῶν τούτων, ἵνα ἡ ἰσημερία τῆς ἀνοίξεως εἶναι πάλιν, ὅπως ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῶν ἐν Νικαίᾳ Ἁγίων Πατέρων (τὸ ἔτος 325).

III

Εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ μέλλον, διατηρεῖται ὁ τρόπος τοῦ ὑπολογισμοῦ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, κατόπιν τοῦ ὁποῖου πᾶν τέταρτον ἔτος εἶναι δίσεκτον. Ὅτι ὑπάρχωσι λοιπὸν — ὅπως καὶ μέχρι σήμερον — δύο εἰδῶν ἔτη, τὰ κοινὰ ἔτη μὲ 365 ἡμέρας καὶ τὰ δίσεκτα ἔτη μὲ 366 ἡμέρας, πᾶν δὲ τέταρτον ἔτος θὰ εἶναι δίσεκτον. Ἀλλὰ τὸ ἡλιακὸν ἔτος δὲν εἶναι ἀκριβῶς ἐκ 365 ἡμερῶν καὶ ἐνὸς τέταρτου, πράγμα

τὸ ὅποτον νὰ δικαιολογή προσθήκην ἀνὰ τέσσαρα ἔτη μιᾶς ἔτι ὀλοκλήρου ἡμέρας, ἀλλὰ τὸ ἡλιακὸν ἔτος εἶναι θραχύτερον κατὰ 11 λεπτά, 14 δευτερόλεπτα, 02. Ἡ διαφορὰ αὕτη ἀποτελεῖ εἰς 128 ἔτη μίαν ὀλοκλήρον ἡμέραν, εἰς 900 δὲ ἔτη 7 ἡμέρας. Εἰς τὸ μέλλον ἡ διάρθρωσις τῆς διαφορᾶς ταύτης θὰ γίνεται ἀνὰ ἕκαστον αἶωνα διὰ μιᾶς νέας περικοπῆς ἡμερῶν κατὰ τὸν ἐξῆς ὑπολογισμόν.

Ἐξ ἐνὸς 900 ἐτῶν κύκλου τὰ 7 ἔτη θὰ εἶναι κοινὰ καὶ δύο μόνον δίσεκτα, ἥτοι δίσεκτα θὰ εἶναι αἱ ἑκατονταεταῖαι ἐκεῖναι, οἵτινες διαιρούμεναι διὰ τοῦ 9 θὰ δίδουν ὑπόλοιπον 2 ἢ 6. Τοιουτοτρόπως ἐκ τοῦ συνόλου τῶν 9 διὰ τοῦ 9 αἰώνων 2000—2800 δίσεκτα ἔτη θὰ εἶναι μόνον τὰ ἔτη 2000 καὶ 2400, οἱ δὲ ἄλλοι αἰῶνες 2100, 2200, 2300, 2500, 2600, 2700, καὶ 2800 θὰ ὑπολογισθῶσιν ὡς ἔτη κοινὰ, ἀν καὶ τινὰ ἐξ αὐτῶν διαιρούμενα διὰ τοῦ 4 δὲν δίδουν τίποτε ὑπόλοιπον, ὥστε κατὰ τὸν γενικὸν κανόνα θὰ ἔπρεπε νὰ ἦσαν δίσεκτα, ἐκ 366 ἡμερῶν. Κατόπιν τοῦ κανονισμοῦ τούτου τὸ μῆκος τοῦ μέσου ὄρου τοῦ πολιτικοῦ ἔτους θὰ εἶναι ἐκ 365 ἡμερῶν, 48 ὥρῶν, καὶ 48 δευτερόλεπτων, ἥτοι ἐν ἐντελεῖ σχεδὸν συμφωνίᾳ μὲ τὸ μῆκος τοῦ μέσου ὄρου τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους, ἐλαττωμένης τῆς ἑτησίας διαφορᾶς εἰς 25. 02. ἐνῶ κατὰ τὸν ὑπολογισμόν τοῦ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πάπα Γρηγορίου XIIIου ἀστρονόμου Διλλίου, ἡ διαφορὰ εἶναι 26. 8. 02. Τοιουτοτρόπως τὸ ἡμερολόγιόν μας εἶναι τελειότερον. Κατόπιν τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς περίοδον 800 ἐτῶν μεταξὺ τῶν σήμερον ἐν χρήσει ἡμερολογίων τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου δὲν θὰ ὑπάρχη ὡς πρὸς αὐτὸ οὐδεμία διαφορὰ.

IV

Σχετικῶς μὲ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα διατηροῦνται αἱ ἀπὸ τῆς πρώτης ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καθιερωθεῖσαι ἀρχαὶ καὶ κανονικαὶ διατάξεις. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν κανονικῶν τούτων διατάξεων τὸ Πάσχα ἑορτάζεται τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν πανσέληνον, ἥτις ἔπεται τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας. Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι κατὰ τὰ σήμερον ἐν χρήσει χριστιανικὰ ἡμερολόγια ὁ ὑπολογισμὸς τῆς πανσέληνου εἶναι ἀνακριδής κατὰ 5 ἡμέρας βραδύτερον, εἰς τὸ μέλλον θὰ εἶναι βεβαία ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ πανσέληνος, ἥτις ἔπεται τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας, θὰ ἐμφανίζεται ἀναθεν τοῦ Παναγίου Τάφου τοῦ Κυρίου ἐν Ἱερουσαλήμ.

Ἐὰν δὲ πάλιν συμβῇ, ὥστε ἡ οὕτως καθιερωθεῖσα ἡμερομηνία τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα νὰ συμπίσῃ μὲ τὸ Πάσχα τῶν Ἑβραίων, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ἑορτασμὸς τοῦ ἰδικοῦ μας Πάσχα ἀναβαλλεται διὰ τὴν ἀκόλουθον Κυριακὴν, καθὼς ἔρζουσι αἱ κανονικαὶ διατάξεις.

V

Αἱ ἀκίνητοι ἑορταὶ καὶ αἱ ἀκίνητοι ἡμέραι τῆς διαρκείας τῆς ἐβδομάδος καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν μηνῶν καὶ ἡμερῶν τῆς

ἐβδομάδος μένουσι εἰς τὴν θέσιν των (ἀκριβῶς ὡς σήμερον).

VI

Ἡ ταξιθέτησις τῶν ἡχῶν, τῶν τροπαρίων τῶν Εὐαγγελίων τοῦ Ὁρθρου, τοῦ Ἀποστόλου καὶ τῶν Ἱερῶν Εὐαγγελίων τῆς Λειτουργίας μένουσι ἔπως καὶ σήμερον ἐν συνδυασμῷ μὲ τὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα.

VII

Ὡς ἡμέρα ἐνάρξεως τοῦ Ἡμερολογίου τούτου ὀρίζεται ὁ μῆν Ὀκτώβρις τοῦ ἔτους 1923, ὀριζομένης τῆς ἡμέρας τῆς 1ης Ὀκτωβρίου ὡς 14ης Ὀκτωβρίου. Ὡς ζήτημα ἐξωτερικῆς τάξεως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος θέλει ὀρίσει ὅπως οἱ Ἅγιοι τῶν 13 ἡμερῶν τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου τοῦ σημερινοῦ Ἡμερολογίου κατὰ τὸ ἔτος 1924 ἐρτασθῶσι εἰς τὰς Μονὰς ἕλας εἰς τόσας ἡμέρας, οἵτινες ἔπονται τῆς 14ης Ὀκτωβρίου, εἰς δὲ τὰς ἐνοριακὰς Ἐκκλησίας θὰ ἐρτασθῶσι ἅπαντες ὁμοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς 14ης Ὀκτωβρίου.

VIII

Ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀνακοινοῦται πρὸς τὰ τέσσαρα Πατριαρχεῖα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὸς Ἱερὰς Συνόδους τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐθνικῶν Ἐκκλησιῶν, διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ συγκατάθεσις ὀλοκλήρου τῆς Ὀρθοδόξου μιᾶς Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

IX

Τὰ Πανεπιστήμια τῶν πρωτευουσῶν τῶν Ὁρθοδόξων Κρατῶν (Ἀθηνῶν, Βελιγραδίου, Βουκουρεστίου, Πούλκβα) θὰ παρακληθῶσι διὰ τῶν Ἱερῶν Συνόδων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῶν οἰκείων κρατῶν, ὅπως ὑπολογίσωσι τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἀστρονομικῆς πανσέληνου, ἥτις ἔπεται τῆς 21ης Μαρτίου, διὰ μίαν περίοδον τοῦλάχιστον 25 ἐτῶν, κατὰ τὸν διερχόμενον ἐξ Ἱερουσαλὴμ ἰσημερινὸν καὶ αἱ ἡμερομηνία ν' ἀνοκοινωθῶσι διὰ τῆς μεσολαβήσεως τῶν Ἱερῶν συνόδων εἰς τὸ ἐν Κων)πόλει Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

Ἐν περιπτώσει ἀνάγκης οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Πανεπιστημίων θὰ δύνανται νὰ συγληθῶσιν ὑπὸ τοῦ Πατριαρχεῖου εἰς μίαν κοινὴν συνέλευσιν διὰ τὴν ἐνοποίησην τῶν ἡμερομηνιῶν.

Πρόεδρος Μητροπολίτης Περιμάτος
(ὑπογραφή) ΜΥΡΩΝ

Διευθυντής
I. T. SIMEDRES

Διὰ τὸ σύμφωνον

Ἱερομ. Κάλλιστος Ροδουλέσκος

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Είπε επόμενον, ότι τὰ καὶ πολὺ πρὸ τοῦ τελευταίου παγκοσμίου πολέμου υφιστάμενα καὶ ἐπασχολήσαντα τὴν ἀνθρωπότητα κοινωνικὰ προβλήματα, μετ' αὐτὸν ἐνεφανίσθησαν ἀξιοῦντα ἄμεσον καὶ ὀριστικὴν λύσιν. Μυριάδες εὐρώσιων ἀνθ. ὤπων, ἀποσπασθέντες ἐκ τῶν εἰρηνικῶν αὐτῶν ἔργων διὰ τὰ ἐκδρασθῆσιν ἀπὸ τῶν σιδηροδρομικῶν ὁλκῶν καὶ τῶν ἀτμοπλοίων εἰς τὰ πεδία τοῦ Ἄρεως, μετὰ μακροχρόνιον ἀργαλεώτατον πόλεμον ἐπανακάμφαντες εἰς τὰς ἐστίας τῶν ἠτονημένοι, ἐκτροχιασμένοι, σωματικῶς καὶ ψυχικῶς ἠγριωμένοι, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἠτιον ἀνισόρροποι καὶ ἀνάπηροι, εὐρον ἐνώπιόν τῶν ὀρθούμενων κατὰ τρόπον ἀμειλίχως πραγματικὸν τὸ βαρύτερον, βλοσυρότερον καὶ ἀπαιτητικώτερον τῶν προβλημάτων, τὸ τῆς ζωῆς. Ὁ οἶκος ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε χάσει τὸν ρυθμὸν τοῦ διὰ τὴν μακροχρόνιον ἀπουσίαν τοῦ ρυθμιστοῦ: τοῦ συζύγου, τοῦ πατρὸς, τοῦ ἀδελφοῦ, τοῦ υἱοῦ. Βαρεῖα στέρησις ἠπλώσεν ὑπὲρ τὴν στέγην τὰς πτέρυγας τῆς τὰς μελανὰς καὶ ἐσχίασεν ἐπὶ μακρὸν τὴν χαρὰν. Ὁ ἐπαγγελματίας ἐπανεῦρε τὸ κατὰστημά του κλειστόν, τὴν πελατεῖαν τοῦ διεσκορπισμένην, τὰ συμφέροντά του ἐξητησμένα. Ὁ ἐργάτης εὗρεν ἢ ἄλλον εἰς τὴν θέσιν του, ἢ τὸ ἐργοστάσιόν του μὲ περιωρισμένον τῶν ἐργασιῶν τοῦ τὸν κύκλον, ἂν μὴ καὶ ἀργόν, διότι ἡ βιομηχανία κατὰ τὸ μέγιστον ἐνεκρῶθη ὅποια δὲ θὰ ἦτο καὶ ἡ τύχη τῶν ἀτυχῶν ἐκείνων μυριάδων ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους, κατὰ πάντα ἀρτίους παραλαβῶν ὁ πόλεμος, ἀπέδωκεν εἰς τὴν κοινωνίαν ἀναπήρους, χωλοὺς καὶ τυφλοὺς καὶ ἀχειρας καὶ παράφρονας, εἰς ἐπίτασιν εἰρωνικῆν τῆς οἰκονομίας τῶν κλαιόντων τὴν ἰδικήν των μοῖραν ὕγιων συμφορημάτων των; Ἀλλὰ καὶ πόσα ἄλλα οἰκονομικὰ προβλήματα δὲν ἐγέννησεν ὁ θάνατος τῶν ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν πεσόντων, οἵτινες ἐγκατέλιπον εἰς τὰς πατρίδας των καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν των τὰς βαθεῖας ἐκείνας πληγὰς τῶν χηρῶν καὶ τῶν ὀρφανῶν;

Τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὑπάρξεως εἶπε τῶν σκληρότερον πάντων τῶν προβλημάτων τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀλλ' ἐὰν ἐν δέψῃ εἰρηνικῇ εἶνε δυνατὸν μετ' ἀνέσεως νὰ σκουδάζηται, ἢ μεταπολεμικῆ περιόδου ἐπέταξε τὴν ἄμεσον λύσιν του. Ἐντεῦθεν εἰ ἀπανταχοῦ τῶν τῶς ἐμπολέμων ἰδίᾳ κρατῶν κοινωνικοὶ ἀναθρασμοὶ καὶ αἱ συνειρὰ αὐτῶν, δυσφορίαι. Ἐντεῦθεν κατ' εὐλογον ἀφ' ἑαυτῆς ἐξετάζεται καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἡ στάσις ἀπέναντι τῆς νέας τῶν πραγμάτων καταστάσεως ταύτης καὶ ἀναμένεται ν' ἀκουσθῇ αὐτοῦ πρὸ παντὸς ὁ λόγος καὶ νὰ γνωσθῇ αὐτοῦ ἰδίᾳ ἢ συμβολῇ εἰς τὰ σύγχρονα κοινωνικὰ προβλήματα.

Πρὸ πάσης εἰδικωτέρας ἐξετάσεως ἐκάστου ἐπὶ μέρους κοινωνικοῦ προβλήματος δεόν γενικῶς εὐθὺς εἰς

ἀρχῆς νὰ λεχθῇ, ὅτι ἡ γενικὴ βάση τῆς ἐπιχειρουμένης λύσεώς του δὲν εἶνε ἡ ὀρθὴ ἀπὸ ἐπόψεως χριστιανικῆς. Τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα ἀληθῶς ὑπάρχει, σήμερον δ' εἶνε ὀξύτερον εἰ πέρ' ποτ' ἄλλοτε. Ταῦτα οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῇ, διότι θ' ἀρνηθῇ τὴν πραγματικότητα. Οὐδὲ δύναται τις νὰ παραμείνῃ ἀδιάφορος πρὸς αὐτό, διότι ἐν τῷ ὀργανισμῷ τοῦ κοινωνικοῦ συστήματος πάντες θίγονται ἐξ αὐτοῦ, πάντες, καὶ ἄκοντες, ἐμπλέκονται εἰς τοὺς τροχοὺς του. Ὡστε οὐ μόνον δὲν δυνάμεθα νὰ εἴμεθα πρὸς αὐτὸ ἀδιάφοροι, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μὴ συμβάλλωμεν ἕκαστος τὸ καθ' ἑαυτὸν εἰς τὴν ἄμεσωτέραν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀριστήν του λύσιν.

Τὸ γεγονός ὅμως εἶπε, ὅτι δὲν γίνεται ἡ προσήκουσα διάγνωσις τῆς κοινωνικῆς ταύτης καχεξίας, ἵνα καὶ ἡ ὀρθὴ ἐφαρμοσθῇ ἐπ' αὐτῆς θεραπευτικῇ. Τὸ κοινωνικὸν δὴλα δὴ πρόβλημα ἐκλαμβάνεται καὶ σήμερον ἀκόμη ὡς: «Φιλοσοφία ὕλισμου», διὰ τὴν ὁποῖαν τὰ κυρίως θεραπευτέα λογίζονται τὰ προβλήματα τὰ «οἰκονομικά». Ταῦτον εἶπε, ὅτι εἰ ρυθμιστὰι τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος προβλέπουσι πρὸς αὐτὸ ἐξωθεν, στρέφουσι δὴλον ὅτι τὴν προσοχὴν αὐτῶν κυρίως πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν αὐτοῦ ὄψιν, μελετῶντες τὴν κοινωνίαν ὡς μορφήν μᾶλλον καὶ σχῆμα καὶ ὀργανισμόν, ἐκτιμῶντες τὰς ἐκδηλώσεις τῆς κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς πλειοψηφίας καὶ θεωροῦντες τὰς λειτουργίας αὐτῆς καὶ τὰς ἐκφάνσεις ἀπὸ ἐπόψεως καθαρῶς «μηχανικῆς». Ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ ἔννοια τῆς «προόδου» τῆς κοινωνικῆς μετρεῖται ἀκριβῶς διὰ τῶν λέξεων, αἵτινες ἐνέχουσιν ἀκριβῶς μηχανικὴν ἔννοιαν, ὁποῖαι αἱ: ὀργανισμός, μορφή, πλειονότης κλ. Οὕτω, φέρ' εἶπε, ἡ βιομηχανικὴ ζωὴ ἐκτιμᾶται κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὡσεὶ ἕκαστος ἐργάτης νὰ ἦτο ἀπλῶς εἰς τροχὸς τῆς τεραστίας μηχανῆς. Ἐπ' ἴσης τὰ κυβερνητικὰ συγκροτήματα, μηδαμῶς διαφέροντα τῶν μεγάλων πολυπλόκων μηχανῶν, διὰ τῆς συγκεντρωτικῆς γραφειοκρατίας τῶν πάντας τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους μεταβάλλουσιν εἰς ἰσάρθρους ἀψύχους μηχανὰς ἄνευ ἐσωτερικῆς πρωτοβουλίας. Ἡ αὐτὴ ἐξωτερικότης καὶ μηχανικότης παρατηρεῖται εἰς πᾶσαν σχεδὸν κοινωνικὴν ἐκδήλωσιν.

Ἡ τοιαύτη προσέγγισις πρὸς τὸ συνολικὸν κοινωνικὸν πρόβλημα εἶνε ἀρδην ἐσφαλμένη, πρότκαιρος δ' ἄρα εἶται καὶ προσωρινὴ ἢ ἐπὶ τῇ ἐλάσει τοιαύτης διαγνωστικῆς προτεινομένης θεραπείας τῆς κοινωνικῆς καχεξίας. Δὲ νὰ θεραπευθῇ ἐπὶ ρίζης τὸ κοινωνικὸν κακόν, δεόν νὰ γείνη ἄλλη διάγνωσις, ἢ μόνη ὀρθὴ καὶ πραγματικῇ, ὡς ἀνταποκρινομένη εἰς τὴν φύσιν τῆς νέσου, τὴν διάγνωσιν δὲ ταύτην καὶ θεραπείαν ποιεῖται μόνος ὁ Χριστιανισμός, ὡς θὰ ἴδωμεν ἐν τοῖς ἐφεξῆς.

Γ. Π.

Οἱ δι' εἰσδηλοῦς λόγον ἑλληνικῶς λαμβάνοντες τὸ φύλλον παρακαλοῦνται νὰ εἰδοποιώσι τὰ Γραφεῖα τῆς «Ἐκκλησίας».

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Ἡ βδέλλα τῆς αἰσχροκερδείας ἠνάγκασε τὸ πλῆθος τῶν ἐγκληματικῶς καταληστευομένων πολιτῶν νὰ βροτοφωνήσωσι τὸν πόνον τῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ τὴν ὀργίλην πρὸς τὸ κράτος μομφὴν τῶν ἐν ψηφίσματι, ὕπερ ἀπηύθυναν πρὸς τὴν Ἐθνικὴν ἀντιπροσωπείαν. Ἡ Κυβέρνησις ἤδη ἤρξατο λαμβάνουσα μέτρα ἵνα πρὸς ὑποχώρησιν τῶν τιμῶν πρὸ παντὸς εἰδῶν τιμῶν τῆς πρώτης ἀνάγκης, δέον ὅμως ν' ἀναζητηθῶσιν οἱ πραγματικοὶ ἄρπαγες τῆς τροφῆς τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ νὰ θεσπισθῶσι δι' αὐτοὺς αἱ διὰ τοὺς ἐπικερυγμένους ληστὰς ποιναί. Οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι τοὺς ἐν σιτοδείᾳ αἰσχροκερδοῦντας σιτοπώλας εἰς θάνατον κατεδίκαζον.

§§ Ἐπιμελῆς καὶ ὑπομονητικὴ δημοσιογραφικὴ ἀνάκρισις ἀπεκάλυψεν ἐν σειρά φύλλων ἡμερησίας τῆς πρωτεύουσας ἐφημερίδες ὅχι καὶ ὅλως τέως ἀγνωστα δυστυχῶς προσηλυτιστικὰ σκάνδαλα, ὧν ἥρωες μὲν καὶ θύται εἶνε αἱ αἰώνια λατινίδες καλογραφαί τῶν ἐν Ἑλλάδι δυτικῶν πολωνύμων μυνῶν καὶ σχολῶν, θύματα δὲ τὰ ἀνύποπτα θυγάτρια ἑλλήνων ὀρθοδόξων γονέων, μετὰ τὰ σπαραξικάρδια ὄντως δυστηχίματά των τιλλόντων τὰς τρίχας τῶν κεφαλῶν των. Δὲν εἶνε, ἐπαναλαμβάνομεν, ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἀποκαλύπτονται τοιαῦτα ἀποτρόπαια προσηλυτιστικὰ σκάνδαλα ἐν Ἑλλάδι. Ἄλλ' ἀκριβῶς διὰ τοῦτο, ἀκριβῶς διότι πολλάκις ἀπεκαλύφθησαν καὶ περιεγράφησαν, ἀκριβῶς διότι πολλοὶ ἐπλήγησαν γονεῖς ὑπολέσαντες κατὰ τὸν ἀναληγότερον τρόπον τὰς θυγατέρας των εἰς τοὺς γαμψοὺς ὄνυχας τῶν ἀνάνδρων ἀρρένων καὶ θηλέων προσηλυτιστῶν, θὰ ἔπρεπεν οἱ ἑλληνες γονεῖς νὰ διανοίξωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς των καὶ νὰ μὴ στέλλωσι τὰ τέκνα των εἰς τὰ φράγκικα σχολεῖα. Δυστυχῶς μέχρι τοῦδε οὔτε ἡ Πολιτεία, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ἔλαβον τὰ ἐνδεικνύμενα κατὰ τοῦ λυμαινομένου τὴν ἑλληνικὴν οἰκογένειαν καὶ πατρίδα κακοῦ τούτου. Ἡ Πολιτεία οὐδέποτε ἠδῶκε νὰ ἐπιβάλη τὴν τιμωρὸν χεῖρά της βαρεῖαν ἐπὶ τῶν ὁμῶν τῶν προσηλυτιστῶν, αὐτὴ πρώτη παρανομοῦσα διὰ τῆς παραβιάσεως τῶν κειμένων νόμων· ἡ δ' Ἐκκλησία ἐστερήθη μέχρι τοῦδε τῶν μέσων τῆς ἀντιδράσεως, ἡ δὲ πρωτοβουλία τῶν θρησκευτικῶν σωματείων, μάλιστα δὲ τῆς προσφάτως συμπηχθείσης «Ἐνώσεώς» των, οὐδαμοῦ οὐδεποσῶς ἐπεδείχθη. Τοιοῦτοτρόπως σχολαὶ ὀρθόδοξοι γλωσσῶν δὲν ἰδρύθησαν ἀκόμη ὡς ἀντίρροπον τῶν φραγκικῶν, διότι μόνον διὰ τῆς ἰδρύσεως καὶ οργανώσεως τοιούτων γλωσσικῶν Σχολῶν ἐν συνδυασμῷ μετ' οἰκοτροφείων θὰ

καταπολεμηθῆ ἢ ἐν τῷ οἴονεῖ ἀδεσπότη τούτῳ Κράτει τόσον ἀναισχύντως ἀσκούμενος ὑπὸ ξένων θρησκευτικῶς προσηλυτισμός, δι' οὗ διαφθείρεται ἢ τε θρησκευτικὴ καὶ ἡ ἔθνικὴ συνείδησις πολυαριθμῶν ἑλληνοπαίδων. Δὲν γνωρίζομεν τί θὰ πράξη ἡ ἔθνικὴ ἀντιπροσωπεία μετὰ τὴν ὑπὸ πληρεξουσίου ὑπεβολὴν εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν νομοσχεδίου περὶ τῶν ξένων ἐν Ἑλλάδι Σχολῶν. Μέχρις ὅτου ὅμως ἀξιωθῶμεν νὰ ἴδωμεν τι θετικὸν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο, ἐφ' ὅσον οἱ γονεῖς ἐπιθυμοῦσι καὶ καλὰ τὰ τέκνα των νὰ λάβωσι τὸ χρίσμα τῆς γαλλομαθείας ἐν γνωσεῖ τῶν καραδοκούντων κινδύνων, ἅς μὴ θρηνοδῶσιν ἐκ τῶν ὑστέρων πρὸ ναυαγίων, τὰ ὅποια παρεσκεύασαν αἱ ἴδιαι χεῖρές των.

§§ Οἱ παρευρεθέντες ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, καθ' ἣν ἐπανηγύριζε τὸ ἀνώτατον παρ' ἡμῖν ἐκπαιδευτικὸν ἴδρυμα, ἀκοφσαντες ἀγορεύοντα τὸν Καθηγητὴν τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς κ. Θ. Κακριδὴν περὶ τῆς ἀπὸ τῆς καλλιέργειας τῶν ἀνθρωπιστικῶν γραμμάτων προερχομένης διαπλάσεως τοῦ ἠθους, ἐπεκρότησαν ἐπανειλημμένως εἰς τὰ ἀγαθὰ καὶ πολύτιμα διδάγματα.

§§ Ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ἀναγραφέντων περὶ τινος μοναχοῦ τῆς μονῆς Ἀγογοβάρδας ἀλητεύοντος ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς πρωτεύουσας καὶ ὑποστάτως ὅσα περαιτέρω ἀναγράφομεν, παρακαλοῦμεθα ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ ἱερᾷ μόνῃ Ἀγογοβάρδας Πανοσιολογ. Ἀρχιμανδρίτου κ. Φιλοθέου Ζερβάκη νὰ διαφυσώμεν ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν μονὴν ταύτην. «Παρακαλῶ νὰ διαφυσώτε ὅτι εἶνε μοναχὸς τῆς Λογκοβάρδας, καθότι τὸ τοιοῦτον εἶνε προσβλητικὸν διὰ τῆς Ἱεράς Μονῆς μας. Ἡ μονὴ μας ἀκολουθεῖ τοὺς κανόνας τῶν Ἁγίων Πατέρων Ἀντωνίου, Βασιλίου κ. λ. π. καὶ συμφώνως τοῖς ἱεροῖς κανόσι ἅπαντες οἱ μοναχοὶ εὐδοκῶνται ἐν τὸς τῆς Μονῆς σχολάζοντες εἰς προσευχὰς καὶ νηστείας, εἰς ἀγρυπνίας καὶ δοξολογίας, καὶ ἐργαζόμενοι εἰς ἀγρυπνίας καὶ ἐργόχειρα. Οὐδεὶς ἐξέρχεται τῆς Μονῆς· ἐκτὸς τῶν ἐπιτετραμμένων διὰ τὰς ὑποθέσεις τῆς Μονῆς, εἴτινες ἐπιστρέφουσι συντόμως εἰς τὴν Μονήν, καὶ τῶν Πνευματικῶν, οἵτινες μόνον εἰς τὰ χωρία τῆς Πάρου καὶ Ἀντιπάρου ὅταν προσκληθῶσι μεταβαίνοσι τῇ ἀδείᾳ τοῦ οἴκελου Μητροπολίτου καὶ τοῦ προσετώτου τῆς Μονῆς πρὸς ἐξομολόγησιν καὶ στηριγμὸν τῶν πιστῶν, σπανιότατα δὲ ἐξέρχομαι καὶ ἐγὼ εἰς διαφόρους ἐπαρχίας κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐν συνεννόησει καὶ ἀδείᾳ τῶν οἰκείων Μητροπολιτῶν. Ὁ Παντελεήμων Βαβούλης ἔμενεν ἐνταῦθα ὡς δόκιμος ἐπὶ τινα ἔτη, ἔχει μόνον ὄρασευχήν, καὶ ἐπειδὴ ἡ διαγωγή του ἦτο ὄχι καλὴ, ἀπεβλήθη καὶ ἐξεδιώχθη ὡς ψωραλέον πρόβατον διὰ νὰ μὴ μεταδώσῃ καὶ εἰς τὰ ὑγὰ πρόβατα τὴν νόσον.»

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

— Έχορηγήθη άδεια διήμερος δι' Αθήνας τῷ Σεβ. Χαλκίδος, πενθήμερος τῷ Σεβ. Ύδρας καὶ 10ήμερος τῷ Ίεροκλήρου Κυθήρων.

— Ένεκρίθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἢ τῷ Σεβ. Λευκάδος χορηγηθεῖσα μηνιαία άδεια δι' Αθήνας.

— Παρεκλήθη ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὅπως χορηγήσῃ τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Μονεμβασίας καὶ Λακεδαιμόνος τὴν ὑπ' αὐτοῦ αἰτηθεῖσαν τρίμηνον άδειαν παραμονῆς ἐν Βερολίνῳ διὰ λόγους υγείας.

— Προτάθη ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὁ διορισμὸς τοῦ ἱεροδιοκόνου Κυπριανοῦ Πουλάκου, Πτυχιούχου τῆς Θεολογίας, ὡς ἱεροκλήρικος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἡλείας, ἀντὶ τοῦ Κλεονίκου Γεωργίου, ἀπαλασσομένου τῶν ἀνατεθειμένων αὐτῷ καθηκόντων, λόγῳ μακρᾶς ἀσθενείας ἐμποιοῦσης αὐτῷ πλήρη ἀδυναμίαν, ὡς καὶ ἡ μετάρθεσις τοῦ ἱεροκλήρικου Καρυστίας Δημ. Θεοδόση εἰς τὴν ἐπαρχίαν Κεφαλληνίας.

— Ὑπεβλήθη ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τὸ ἐρώτημα, ἐὰν ὁ ὑποδιδάσκαλος, γενόμενος δημοδιδάσκαλος Γ' τάξεως, δύναται νὰ θεωρηθῆται ἀπόφοιτος διδασκαλείου.

— Προτάθη δι' ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἢ διὰ Β. Δ. συγχώνευσις τῶν Ἱ. Μονῶν Μπαμπιανῆς καὶ Ὁσίου Λουκά εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τοῦ Τιμίου Προδρόμου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἐδέσσης.

— Διὰ Β. Δ. ὁ ἐν Αθήναις καὶ τῇ συνοικίᾳ Ἄλωπεκῆς ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (Δερβούτη) καθωρίσθη ἑνοριακὸς ναὸς, ἀποσπώμενος τοῦ ἑνοριακοῦ ναοῦ τοῦ ἁγ. Ἰωάννου—Βουλιαγμένης.

— Διωρίσθη προσωρινὸς ἐφημέριος τοῦ Βρεφοκομείου Ἀθηνῶν ὁ Στυλιανὸς Νικητᾶς ἱερέυς.

— Ἐνεγράφη ἀδελφὸς τῆς ἐν Σαλαμίτι Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Φανερωμένης ὁ Μοναχὸς Ἀντώνιος Γκίνης, τῆς δὲ Ἱερᾶς Μονῆς Πεντέλης ὁ Ἱεροδ. Σεραφεὶμ Παπακώστας.

— Διωρίσθη Πρόεδρος τῆς Ἑνοριακῆς Ἐπιτροπείας τοῦ ἐν Πειραιεὶ Ἱεροῦ Ναοῦ ἁγ. Διονυσίου ὁ Ἰάκωβος Μουρούζης, ἀντὶ τοῦ τέως τοιοῦτου Ἀλκιβιάδου Τσοῦμα, ἀπαλλαγέντος τῶν καθηκόντων του.

— Παρεκλήθη τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, ὅπως μὴ ἐπιτρέψῃ τὴν ἔκδοσιν ἀδειῶν πρὸς συλλο-

γὴν ἐράνων, πρὸς ἀνέγερσιν καὶ ἐπισκευὴν ἐκκλησιῶν καὶ παρεκκλησιῶν, ἄνευ γνώσεως καὶ ἐγκρίσεως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

— Προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ὁ Ἱεροδ. Ἰάκωβος Βαβανάτσος.

— Ἀποφασισθέντος ὅπως ἐν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ Δικαστηρίῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ὑπηρετῶσιν ἐκ περιτροπῆς πάντες οἱ ἱκανοὶ κληρικοί, καθηρίσθη τοῦτο συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 44 τοῦ νέου Καταστατικοῦ Νόμου ἐκ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Π. Κυριακίδου καὶ Γ. Γεωργιάδου καὶ τῶν πρεσβυτέρων Κ. Ρωμανοῦ καὶ Α. Νησιώτου ὡς τακτικῶν μελῶν, Ν. Παπαδοπούλου, Γ. Οἰκονομίδου, Ἱ. Γιαννοῦλη καὶ Ἱ. Σακκά ὡς ἀναπληρωματικῶν.

— Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ὡς Ἐπίτιμος Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου δις τῆς ἐβδομάδος διδάσκει Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν εἰς τοὺς Φοιτητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, προσερχομένους εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν.

— Τῇ 3 Φεβρουαρίου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσεν ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιασματος τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Παγκρατίῳ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἀναλήψεως, μετοχίου τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὁρει Μονῆς Σίμωνος Πέτρος.

— Ὁ ὡς μοναχὸς τῆς Μονῆς Λογγοβάργδας περιφερόμενος ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀλητεύων Π. Βαβούλης, ὑποδειχθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Βοηθοῦ Ἐπισκόπου Ταλαντίου τῇ Ἀστυνομίᾳ, συλληφθεὶς καὶ ὀδηγηθεὶς ὑπ' αὐτῆς εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν, μετὰ πρόχειρον αὐτοπρόσωπον τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου διαδικασίαν ἀπεγυμνώθη παντὸς μοναχικοῦ σχήματος, ἀποκαρεὶς δὲ μετεσχηματίσθη εἰς λαϊκόν, οἷος πράγματι εἶναι.

— Τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὠμίλησεν ὁ καθηγητῆς κ. Ἀργύριος Σακελλαρίου περὶ τῶν χαρακτήρων τοῦ κηρύγματος τῇ δὲ Πέμπτῃ κατὰ τὴν ὥραν τῶν λαϊκῶν διαλέξεων ὠμίλησεν ὁ αἰδεσιμ. Φ. Βλαχόπουλος περὶ χριστιανικοῦ χαρακτήρος.

— Καθ' ἐκαστὴν Πέμπτην ἐν τῷ ναυδρίῳ τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Α. Ἀλβιζάτου τελεῖται χάριν τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πρὸς ἱερατικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν αὐτῶν ἀσκήσιν ἢ θεία λειτουργία καὶ κηρῦσσεται ὁ θεῖος λόγος, τῶν κληρικῶν φοιτητῶν ἱερουργούντων καὶ κηρυσσόντων.

— Διὰ δαπάνης 8000 δραχμῶν τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν διε-

νεμήθησαν εἰς 160 κρατούμενους τῶν φυλακῶν Παλαιοῦ Στρατιῶνος ἐσώρροχα ὑπὸ τοῦ ἀρχιμ. Μεθοδίου Κοντοστάνου, συνοδευομένου ὑπὸ ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, ὅπερ ἀπέστειλεν εὐχαριστήριον ἔγγραφον πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον.

—Οἱ μαθηταὶ τῆς Ἰονίου Σχολῆς εἰς μῆμην τοῦ ἀποβιώσαντος διευθυντοῦ αὐτῶν Κ. Καβαλιεράτου προσέφερον εἰς τὸ Γεν. Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς δραχμὰς 190, περίσσευμα τῶν διὰ τὸν κατατεθέντα ἐπὶ τοῦ νεκροῦ στέφανον δαπανῶν.

—Ὁ Σ. Μητροπολίτης Γόρτυνος κ. Πολύκερπος μετέβη εἰς τὸ Λεονταρίον πρὸς εὐλογία καὶ διδασκαλίαν. Ἐν Λεονταρίῳ δὲ ὑπὸ τὴν ἐπίτιμον αὐτοῦ προεδρίαν ἐσηματίσθη Ἐπιτροπεία πρὸς οἰκοδομὴν νέου ναοῦ ἐπ' ὄνοματι τοῦ νέου Γερασίμου τοῦ ἐκ Λεονταρίου καὶ Νοσοκομείου. Ὁ Σ. Μητροπολίτης θερμῶς ὑπεστήριξε τὸ ἔργον καὶ κατέθηκε πρῶτος τὴν ὕλικήν συνδρομὴν του καὶ τὴν ἠθικὴν. Ἐν τῷ ἰ. ναῷ ὠμίλησεν ἐκτενῶς περὶ τε ἄλλων καὶ περὶ τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου ἔργου. Ἐλπίζεται δὲ γενναία ἢ συνδρομὴ τῶν ἐν Ἀμερικῇ Μεγαλοπολιτῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Κατὰ τηλεγραφικὴν ἐκ Κων/πόλεως πληροφορίαν πρὸς τὸν τύπον τῆς 19 ἰσταμένου, ἡ Ἱερά Σύνοδος προέβη εἰς τὴν καθάρσιν τοῦ Παπᾶ-Εὐθύμη.

—Κατὰ πληροφορίας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερῶν κ. Χριστοφόρος διωρίσθη εἰς τὴν ἀριστάτατον Μητρόπολιν Αὐστραλίας μετ' ἔδραν τὸ Σιδνεῦ, ἀντ' αὐτοῦ δὲ μετετέθη εἰς Σέρρας ὁ Μητροπολίτης Ἐλευθερουπόλεως κ. Κωνσταντῖνος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΣ

Τῇ μερίμνῃ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Πράγας καὶ πάσης Τσοχοσλοβακίας Σεβ. Σαββατίου ἤρξατο ἐκδιδόμενον ἐκκλησ. φύλλον τιτλοφορούμενον «Ὁρθόδοξος Ἀγγελιαφόρος». Ἐν τῷ δημοσιογραφικῷ τούτῳ ὀργάνῳ θὰ δημοσιεύωνται πάντα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ Ἐκκλησίαν, ἰδίως δὲ αἱ ἐπίσημοι ἐκκλησιαστικαὶ πράξεις καὶ εἰδήσεις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Πρό τινος ὁ ἐν Παρισίοις διατρίβων Ρώσος ὀρθόδ. Ἀρχιμανδρίτης Σέργιος ἠσπασθη τὸ λατινικὸν δόγμα. Αἱ «Ἐκκλησ. Εἰδήσεις» τῶν ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Ρώσων Ἀρχιερέων ἀναφέρουσαι τὸ γεγονός προσθέτουσιν, ὅτι ἡ μὲν Ὁρθόδ. Ἐκκλησία ἀπηλλάγη ἀναξίου τέκνου, οἱ δὲ κατόλικοι τῆς Ρώμης πολὺ ὀλίγην θὰ αἰσθανθῶσι χαρὰν ἐπὶ τῷ τοιοῦτῳ ἀποκλήματι.

—Κατ' εἰδήσεις ἐκ Ρωσίας, ληφθεῖσας ἐμμέσως

Η ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ

ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΑΘΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Δηλοῦ ὅτι,

Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 56 τοῦ Ὁργανισμοῦ τοῦ Πανεπιστημίου ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ἀπὸ 28]30 Μαΐου 1923 Νομοθετικοῦ Διατάγματος περὶ ὀρίου ἡλικίας καθηγητῶν καὶ περὶ πληρώσεως κενῶν ἐδρῶν, ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ προσκαλεῖ τοὺς ὑποψηφίους διὰ τὴν τακτικὴν ἔδραν τῆς Γενικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας καὶ διὰ τὴν ἑκτακτον αὐτοτελῆ ἔδραν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχαιολογίας καὶ Παλαιογραφίας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς προκηρξέως ταύτης εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως» ὑποβάλωσιν αὐτῇ τοὺς τίτλους καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν μετ' ὑπομνήματος περιέχοντος τὰ τῶν σπουδῶν καὶ τῆς δράσεως αὐτῶν. Τοῦ ὑπομνήματος ὀφείλουσι νὰ ὑποβάλωσι πέντε ἀντίγραφα.

Ἀθῆναι, τῆ 15 Φεβρουαρίου 1924

Ὁ Πρύτανης
Δ. Π. ΠΑΠΠΟΥΛΙΑΣ

διὰ τῆς Κίνας, ὑπὸ τῶν Μπολσεβίκων ἐφρονεύθησαν ἐν τῷ κυβερνεῖῳ Βορονέξ 160 ἱερεῖς, ἐσταυρώθησαν δ' ἐν τῷ κυβ. Χερσῶνος 3. Τὸν ἐξηκοσιτότη πνευματικὸν τῆς μονῆς τῆς ἁγ. Μαγδαληνῆς συλλαβόντες, ἔβιασαν ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, ἐκκινώσαντες δὲ πολύχροτον εἰς αὐτὸ ἀνέκραξαν: «ἰδοὺ ἡ ἁγία Μετάληψις!» Τὸν ἱερέα Δημητρίεβσκη ἐξαιταγκάσαντες νὰ γονυπετήσῃ, ἀπέκοψαν τὰ ὄτα καὶ τὴν ρίνα, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν. Τὸν ὀγδοηκοντούτη ἱερέα Ζολοτόβσκη ἐνέδυσαν γυναικεῖα ἐνδύματα, ἐπειδὴ δ' ἤρνεῖτο νὰ χορεύσῃ, ἔδειραν αὐτὸν μέχρις ὅτου ἐξέπνευσε.

Πολλοὶ ἐπίσκοποι εὐρίσκονται ἀκόμη ἐν ταῖς εἰρηκαταῖς, ἐπ' ὕψους δὲ καὶ ἱερεῖς, μοναχοὶ καὶ μοναχαί.

—Ἡ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μητροπ. Εὐδοκίμου Σύνοδος δι' ἐγκυκλίου αὐτῆς συνέστησεν, ὅπως ἡ ἐπέτειος τῆς Ὀκτωβριανῆς ἐν Ρωσίᾳ μεταβολῆς πανηγυρισθῇ ἐν πᾶσι τοῖς ναοῖς διὰ δοξολογιῶν καὶ πολυχρονισμοῦ τῆς Σοβιετικῆς ἐξουσίας.

—Ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνησις δι' ἔγγραφου αὐτῆς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἑσθονίας παρεκάλεσεν ὅπως συντελέσῃ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν ἐκκλησιαστικῶν κειμηλίων, ἀπαχθέντων εἰς Ἑσθονίαν ὑπὸ Ρώσου τινὸς κληρικοῦ. Μεταξὺ τῶν κειμηλίων τούτων ὑπάρχουσι μία εἰκὼν τῆς Θεοτόκου χρυσοτέκτος καὶ ἀδαμαντοκέλλητος, ἡ χεὶρ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ καὶ τεμάχιον Τιμίου Ξύλου, τινὰ δ' ἐκ τῶν κειμηλίων τούτων εἶνε τοποθετημένα ἐν θήκαις πολυτίμοις μετὰ πολυτίμων λίθων διακεκοσμημέναις. Κατὰ

τάς διαβεβαιώσεις δὲ τῶν διπλωματῶν τῆς Σοβιετικῆς Κυβερνήσεως, τὰ ἀπαχθέντα ὑπὸ τοῦ Ρώσου ἱερέως-μετανάστου ἐκκλησιαστικὰ ἀντικείμενα εἶνε κτήμα τοῦ ὀρθοδόξου ρωσικοῦ λαοῦ, ὅστις πλείστης τιμῆς αὐτὰ ἀξιοί...

— Ἡ ἔφημερις «Le Journal» γράφει: «Ὁ Δανὸς συγγραφεὺς Χίλιγγ Κέλλερ ἐπιστρέψας ἐκ ταξιδίου του ἀπὸ τὴν Ρωσίαν διηγείται, ὅτι παρέστη ἐν Σβιγιάζσκ κατὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια μνημεῖου εἰς τιμὴν καὶ μνήμην Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτου. Κατὰ τὸν Δανὸν συγγραφεὴ, αἱ τοπικαὶ Σοβιετικαὶ ἀρχαὶ ἐπὶ μακρὸν διελογίζοντο εἰς τιμὴν τίνος νὰ ἐγείρωσι μνημεῖον. Ὁ Ἐωσφόρος ἐθεωρήθη ὡς οὐχὶ κατὰ πάντα συμμεριζόμενος τὰς ἰδέας τοῦ Κομμουνισμοῦ ὁ Κάιν ἐφάνη ὡς λαὸν μυθικὸν πρόσωπον ἐφ' ᾧ καὶ συηγέσαν νὰ τιμῶσιν Ἰούδαν τὸν Ἰσκαριώτην ὡς κατὰ πάντα ἱστορικὸν πρόσωπον. Ὁ ἀνδριάς του ἐποιήθη εἰς φυσικὸν μέγεθος δλόσωμος μετὰ τῆς πυγμῆς ὑψωμένης πρὸς τὸν οὐρανόν».

NEA BIBLIA

Μητροπολίτου Καλαβρυτινῶν καὶ Αἰγιαλείας Τιμοθέου. Ἡ Νηστεία. Ἀθῆναι 1923. — Ὁ πανιερός συγγραφεὺς πραγματεύεται ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ τὸ περὶ νηστείας θέμα τὸ κατ' ἀρχάς μὲν ἱστορικῶς, ἀρχόμενος ἐκ τῆς παρὰ τοῖς Ἑβραίοις νηστείας, ἐξετάζων δ' αὐτὴν ὡς νηστείαν χριστιανικὴν διάφορον τῆς φαρισαϊκῆς καὶ ἰουδαϊκῆς νηστείας, ἀναπτύσσει αὐτὴν ὡς τονωτικὸν φάρμακον καὶ ἐγκρατεῖαν ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν προσευχὴν, παρέχει αὐτῆς τὴν ψυχολογικὴν καὶ φυσιολογικὴν ἔννοιαν καὶ σημασίαν ἐν συναφείᾳ πρὸς τὸν μονομερῆ ἀσκητισμὸν τῆς Δύσεως, παριστᾷ τὰς ἀπὸ τῶν ψευδονηστευτῶν μοναστικῶν παρεκτροπᾶς καὶ διαστρεβλώσεις αὐτῆς καὶ διατυπῶι τοὺς πρακτικοὺς κανόνας τῆς ὑπὸ πάντων τῶν χριστιανῶν τηρήσεως τῆς νηστείας καὶ τῆς ἐγκρατείας. Ἡ πραγματεία ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Καινῆς Κτίσεως» ἀναγινώσκεται μετ' ὠφελείας καὶ τιμᾶται δραχμῆς.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὸ Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον γνωρίζει εἰς πάντας τοὺς παρ' αὐτοῦ μισθοδοτούμενους, ὅτι δυνάμει τοῦ Ἀρθροῦ 10 9 τῆ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1923 Καστατικοῦ Νόμου τῆς Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κρατεῖται προσοστὸν 10% ἐκ τοῦ μισθοῦ αὐτῶν διὰ τὴν ἐκδосω τοῦ Δελτίου, τῆς «Ἐκκλησίας», ὅπερ ὡς ἐκ τούτου ἀποστέλλεται αὐτοῖς δωρεάν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Φεβρουαρίου 1924

Ἐκ τοῦ Γραφείου.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μον. Πετράκη

Προκηρτῆται ὅτι:

Ἐπαναλαμβάνεται ἡ δημοπρασία ἐπὶ δόσεως μείζονος προσφοράς τῶν ὑπολειφθέντων οἰκοπέδων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μονῆς, 1) ἡ ἐκποίησις τῶν ἐν θέσει «Παλατὰ Σκοποβολῆ» οἰκοπέδων, 2) τῶν ἐν θέσει Μπαγάνα, 3) τῶν ἐν θέσει Τριβρίνα Ἀμαρουσίου, 4) ἀγροκτημάτων «Καμτζίκι» τῆς Κηφισίας ἐξ 125 στρεμμάτων, 5) 23 στρεμμάτων πέραν Κεφαλαρίου Κηφισίας, 6) οἰκοπέδων ἐν Κεφαλαρίῳ Κηφισίας, 7) ἡ πενταετής μίσθωσις λατομείου γωνιαίων καὶ οἰκοδομησίμων λίθων Βούλας, 8) ἡ δεκαετής μίσθωσις λατομείου ἀμιάντου Καρρέως, τὴν 2αν Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 τῆς μ. ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κεκουργιοδικείου Ἀθηνῶν, κατὰ τοὺς ὅρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων τῶν προκηρτῆσεων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Φεβρουαρίου 1924.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Ἀρχιμ. Νικόδημος Σ. Ἀντωνίου
 Θεοδόσιος Ταμπούρος
 Στραφεῖμ Κωνσταντινίδης

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βαρλαάμ τῶν Μετεώρων

Προκηρτῆται ὅτι:

Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ πενταετής ἐνοικίασις τοῦ κτήματος Βουτάδων τῆς ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Ἱ. Μονῆς, ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταυταριθμοῦ διακηρξέως του, ἧς γινώσιν δύνανται οἱ βουλούμενοι νὰ λάβωσι πρὸ πάσης πλειοδοσίας καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δημοπρασίας ἐνεργηθησομένης ἐν Καλαμπάκῃ καὶ εἰς τὸν συνῆθη τῶν δημοπρασιῶν τόπον τὴν 9ην, 16ην καὶ 23ην Μαρτίου 1924 καθ' ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς καὶ τοῦ συμβολαιογράφου Καλαμπάκας.

Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 5000 ἐτησίως.

Ἐν Βαρλαάμ τῇ 11 Φεβρουαρίου 1924.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον
 Ἀρχιμ. Ἰάκωβος Μ. Σταμάτης
 Θεοφάνης Βούλας, χαρτοφύλαξ
 Πολύκαρπος Κιθώνας

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Τατάρνης.

Προκηρτῆται ὅτι:

Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν, ἐνεργηθησομένη ἐν Κερασόβῳ τὴν 24ην Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογραφοῦντος εἰρεινῶδικοῦ Ἀγγαίων, ἡ ἐκποίησις χιλίων ἐκατὶν ὀκάδων ἔλαιου τῆς Μονῆς ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς διακηρξέως ἡμῶν, ὧν δύνανται νὰ λάβωσι γινώσιν οἱ βουλούμενοι νὰ συναγωνισθῶσιν ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Τατάρνης τῇ 16 Ἰανουαρίου 1924

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον
 Φιλάρτος Καρακώστας
 Στέφανος Παπαδημητρίου
 Βησσαρίων Ζαρκοπούλας

Τύποις «Φοῖνικος» Σταδίου 38, Ἀθῆναι